

Sopotnik Zoltán

Angyalkaparó

JÁNOS NYELVE

Angyal János boncmester a mai naptól „Rög, a szerzetes”-ként folytatja tovább. Új nevével nyelve is változik kicsit, bár mélyen érteni így sem fogja senki. Csak pár kítaszított érsek, meg a beteg állatok, akiket ápolni szokott a templom alatti kórházban. A hit kegyelméből János mondatai mégsem reménytelenek. Bár szavai szűrnak, mint a szögek, hanghordozása, akár egy durva bozót surrogása. Kétely és szorongás párái szemében. Nincs menekvés az ember és a mennyek drámája elől, nem is lehetne, nem, nem, nem. Nincs menekvés az ember és a szavak aggodalma elől, nincs, nincs, nemigen. Villámhárítói Szép Személyekből leendnek az Úrnak.

BOGÁRVIGASZ

Az együttérzés bogarai ellepték a telep négy- és tízemeletesének falait. A környék fáiak bőrén, a templom téglái között is megjelentek. Leszegett fejű, bús sereg. Mi ez a vonulás, és miért pont most küldte őket (ha küldte) a Teremtő, vagy valamelyik alacsonyabb rendű isten? Mi végre ez a rovaráldás?, kérdezem, csak úgy bele a nehéz levegőbe. Macskánk hosszasan szuggerálja őket, ahogy az egyik ház falán menetelnek, mintha valamit tudni akarna tőlük ő is, talán pont azt, ami engem is felettébb érdekel. Nem faggatunk, megértjük, megérezzük, mondja Rög, a szerzetes, aki a templom alatti állatkórházban segédkezik. Mi van, ha a bogarakat ő mentette meg, legyen könnyebb, ha támad a Végítélet? Ha simogat. Harap.